

El Festival Perelada i el Festival de Bayreuth han unit avui els seus aniversaris en una cloenda wagneriana històrica al Palau de la Música Catalana

- **Pablo Heras-Casado ha dirigit un recorregut per *L'anell del Nibelung* amb Catherine Foster, Klaus Florian Vogt i Nicholas Brownlee com a solistes**
- **L'orquestra del festival alemany ha iniciat a Barcelona la gira del seu 150è aniversari, en la tercera visita de la formació a Catalunya i la primera al Palau de la Música**

Barcelona, 29 d'agost de 2026.- El Festival Perelada ha tancat aquest vespre la celebració dels seus quaranta anys al Palau de la Música Catalana amb un convidat excepcional: l'Orquestra del Festival de Bayreuth, una formació que rarament actua fora del teatre per al qual va ser concebuda. La cita ha reunit dues commemoracions, perquè el certamen creat per Richard Wagner (1813-1883) també celebra enguany els cent cinquanta anys. El concert, amb totes les localitats ocupades, ha posat el punt final a l'edició d'estiu de Perelada i ha obert una gira de l'orquestra alemanya per cinc ciutats de l'Estat, que continuarà fins al 6 de setembre. La coincidència ha convertit la vetllada en una de les grans cites de la temporada musical al nostre país.

El Palau ha acollit la trobada de dos festivals amb dimensions i trajectòries ben diferents, units per una identitat artística definida i una relació estreta amb l'òpera. La confiança entre el certamen empordanès i Katharina Wagner, besneta del compositor i directora artística del Festival de Bayreuth, ha estat decisiva per fer realitat el projecte, juntament amb la participació del Palau de la Música Catalana, que rebia l'orquestra per primera vegada. La formació havia visitat Catalunya en dues ocasions: el 1955, en els Festivals Wagner del Gran Teatre del Liceu, encara amb l'Orquestra de Bamberg, i el 2012, quan el teatre barceloní va acollir l'orquestra, el cor i els solistes de Bayreuth.

El programa ha condensat el llarg recorregut de *L'anell del Nibelung*, l'obra magna de Wagner, en alguns dels seus moments essencials. La partitura "resumeix millor que cap altra el seu ideari estètic, la seva recerca de l'art com a redemptor del món amb un resultat mastodòntic de més de quinze hores de música", segons explica el crític musical Jordi Maddaleno al programa de mà. La tetralogia ha quedat reduïda a dues parts que han respectat l'ordre de les quatre obres: *L'or del Rin*, *La valquíria*, *Siegfried* i *El capvespre dels déus*. El recorregut ha anat del naixement d'aquest mon al Rin i l'ascens dels déus al Valhalla fins a la destrucció final i el retorn de l'or a les aigües. Sense escenografia ni moviment teatral, tota la narració ha recaigut en la música.

Una selecció amb sentit de continuïtat

Pablo Heras-Casado ha conduït el recorregut amb una clara voluntat de continuïtat. El director granadí coneix bé l'orquestra des que va debutar a Bayreuth amb *Parsifal*, el 2023, i la relació s'ha reforçat durant les darreres edicions. El 2028 serà el primer director espanyol que assumirà un cicle complet de *L'anell del Nibelung* al festival alemany. Heras-Casado havia explicat que volia evitar una simple successió d'episodis independents, i la selecció ha avançat sense trencaments bruscos, des de la solemnitat inicial fins a l'amplitud tràgica de la segona part. La seva direcció precisa ha ordenat una massa orquestral de grans dimensions i ha donat espai als passatges més reposats sense rebaixar la tensió.

L'entrada dels déus al Valhalla, procedent de *L'or del Rin*, ha obert el concert amb Nicholas Brownlee en la breu intervenció de Wotan. L'orquestra ha eixamplat gradualment la sonoritat fins a omplir la sala en un fragment que mostra la magnificència dels déus i anuncia la fragilitat del seu poder. El baix-baríton nord-americà ha exhibit una veu sòlida i autoritària, adient per a un personatge que contempla amb orgull la fortalesa acabada de conquerir. La disposició de l'orquestra damunt l'escenari ha marcat una diferència substancial respecte de les actuacions a Bayreuth, on toca oculta sota el cèlebre fossat cobert. Al Palau, la presència física de la formació i el relleu de cada família instrumental també han format part de l'espectacle.

Amb *La valquíria*, el relat ha passat dels déus als humans. Klaus Florian Vogt ha interpretat *Ein Schwert verhiess mir der Vater*, el monòleg en què Siegmund

recorda l'espasa que el pare li havia promès per al moment de màxima necessitat. El tenor alemany ha conservat la claredat i la lluminositat pròpies de la seva veu, amb una emissió que ha superat la densitat orquestral amb netedat. Després ha arribat el comiat de Wotan, *Leb wohl, du kühnes, herrliches Kind!*, una de les escenes més commovedores de la tetralogia. Brownlee hi ha encarnat amb brillantor un pare obligat a castigar la filla predilecta, mentre l'orquestra recollia el dolor del personatge fins a l'aparició del foc que protegirà el son de Brünnhilde. Heras-Casado ha graduat l'emoció del final sense accelerar-ne el curs.

La part final del primer bloc ha correspost a *Siegfried*. El murmuri del bosc ha deixat un dels moments més transparents de la nit: les fustes han evocat el moviment de la natura i els metalls han cedit temporalment el primer pla. El retrobament entre Siegfried i Brünnhilde ha tornat a mobilitzar tota la força del conjunt. Catherine Foster s'ha incorporat amb una Brünnhilde de veu segura i potent, al costat del Siegfried de Vogt. A *Ewig war ich...*, tots dos han expressat el desconsort i l'entusiasme dels personatges davant d'un amor que altera el món que coneixien. La interpretació ha passat de la contemplació inicial de Brünnhilde a l'embranchida del duo i ha mantingut el caràcter teatral de l'escena. Així s'ha tancat una primera part molt intensa, de gairebé una hora.

La marxa fúnebre de Siegfried, un punt àlgid

Després de la pausa, *El capvespre dels déus* ha ocupat tota la segona part i ha concentrat el desenllaç de la història. L'albada i el viatge de Siegfried pel Rin han recuperat breument l'impuls heroic. L'orquestra ha avançat amb energia i ha fet recognoscibles diversos motius vinculats als personatges i als objectes que recorren la tetralogia. L'optimisme ha durat poc. En la mort de Siegfried, Vogt ha combinat resistència i fragilitat mentre l'heroi recuperava, durant els darrers instants, el record de Brünnhilde. La veu s'ha integrat en una trama orquestral que ja anunciava l'abast de la catàstrofe.

La marxa fúnebre ha estat un dels punts culminants del concert. Sense veus, Wagner hi reconstrueix musicalment la vida de Siegfried i transforma la mort individual en l'ensorrament de tot un ordre. Heras-Casado n'ha graduat l'avenç amb fermesa, des dels primers compassos fins a l'esclat dels metalls. L'Orquestra del Festival de Bayreuth hi ha mostrat la familiaritat

amb un llenguatge que constitueix la seva raó de ser, amb una sonoritat compacta i una resposta precisa als nombrosos canvis d'intensitat.

Foster ha interpretat la gran escena final de Brünnhilde, *Starke Scheite schichtet mir dort*, en què la valquíria ordena preparar la pira de Siegfried, comprèn l'abast de la traïció i es lliura a les flames. La soprano britànica, estretament vinculada a Bayreuth, ha sostingut l'exigència del fragment i n'ha subratllat la determinació. Ja no era la figura despertada a l'amor al final de *Siegfried*, sinó una dona que ha assolit el coneixement que els déus no han sabut administrar. L'orquestra ha recuperat els records musicals de la tetralogia i els ha conduït cap a la destrucció del Valhalla i el retorn de l'or al Rin, gairebé dues hores després de l'inici del trajecte.

La música de Wagner té una llarga història al Palau. Barcelona ja n'havia escoltat el 1862, quan Josep Anselm Clavé va donar a conèixer els cors de *Tannhäuser*, i l'edifici conserva diverses referències wagnerianes en la decoració. Aquesta tradició ha sumat avui un nou capítol amb la primera actuació de l'Orquestra del Festival de Bayreuth a la sala modernista. Lluny del seu entorn habitual, la formació ha acostat al públic català un so vinculat a un dels teatres més singulars del món.

Els aplaudiments, acompanyats de nombrosos crits d'aprovació, han reunit diverses vegades al centre de l'escenari Foster, Vogt, Brownlee i Heras-Casado i han portat l'orquestra a oferir un bis ben conegut. La formació alemanya ha interpretat la *Cavalcada de les valquíries*, preludi del tercer acte de *La valquíria*, i ha tancat la vetllada amb una nova demostració de força. Els metalls, que durant tot el concert han destacat per la potència, la precisió i una sonoritat imponent, hi han pres un protagonisme especial, impulsats per la direcció enèrgica de Pablo Heras-Casado. Els aplaudiments i els crits de «bravo» s'han prolongat durant gairebé deu minuts i han fet sortir repetidament a saludar els solistes, el director i l'orquestra.

El Festival Perelada ha culminat així la quarantena amb una proposta fora del recinte empordanès i del tot coherent amb el paper que l'òpera i les grans veus han tingut en la seva història. Bayreuth ha iniciat la gira del seu segle i mig de vida amb l'obra que va donar origen al festival, estrenada íntegrament el 1876. La trobada dels dos aniversaris ha deixat al Palau una cloenda difícil de repetir.

